

Κι' ἂν θύλους Καννιβάλων
ᾄῃς ἡμέρα μεσημέρι
νὰ σοῦ σπάσουν ὅπως κι' ἄλλων
κἄν τῆ μύτη κἄν τὸ χίρι.

Κι' ἂν ρητῶν γραφῆ σωρεῖα
κἄν ὅπως κἄν ἑμπορῶν σου,
κι' ἂν ὀνόματα μισρὰ
σκαλισθῶν 'στὸ μάρμαρὸ σου.

Κι' ἂν ἀνάπυρο οἱ κάνουν
κι' ἂν τὸ πόδι σου κουτσάνουν
καὶ τὸ ᾄῃς κουτσὸ καὶ πάλι,
ὅπως τῶχες ζωντανός,
μὴν κουνήσης τὸ κεφάλι,
μὴ θυμώσης ἀπηνώς.

Φαίνεται πῶς τοὺς Ἑλλήνας τοὺς ὄρισεν ἡ φύσις
νὰ ζῶν μὴ τὰς ἀλύσεις,
γιὰ τοῦτο σπάζουν εἰδωλα κι' Ἑλληνικά καὶ ξένα,
ποῦ τὰ δεσμὰ των ἔσπασαν μὴ πάλαι καὶ μὴ πένα.

Καὶ τῶρα, Λόρδε Μπάυρον, σ' ἄρῃνα μοναχὸν
νὰ βλέπεις τὸν περιδελπτον τοῦ Παρθενῶνος βράχον,
τὸ κύμα τοῦ Σαρωνικοῦ, τὰ λειψάνα μαχῶν,
καὶ τὰ κοντεῖρα τὰ συχνὰ ν' ἀκούσης τὸν βατραχῶν.

Καλύψου μὴ τῆς δόξης σου τὴν κυκλῆν νεφέλην
καὶ διηγοῦ πρὸς ἑκατον ἀγωνιστὴν ἀπόκληρον
τί 'στὰς Ἀθήνας 'τράβηξε κι' ὁ Λόρδος ὁ Φιλέλληνας
κουκουλωμένος μὴ παντὶ ἐνιαυτὸν διλόκληρον.

"Ὅταν δ' ἀγῶνων διεθνῶν μεγάλ' ἡμέρα φέξῃ
κι' ἀπ' τὰ καλαμοβράκχια μας κινουῖται δόξα τρέξῃ,
τότε καὶ πάλιν, Μπάυρον, ἐκείνην τὴν ἡμέραν
θὰ πῶ 'στὸν ἀνδριάντα σου προσφώνησιν λευτέραν.

Κανονισμὸς Βουλῆς σπουδαῖος ἐν πολλοῖς.

Δικαιοῦται ὁ καθένας ὅσο θέλει νὰ μιλήῃ
κἄν ὀλίγο κἄν πολὺ,
ἀλλ' ἴαν ὁ ρητορεύῃ εἰς τὸ βῆμα παραγῆσθαι
κι' ἀσυναίσθητα λιμάρῃ,
δικαιοῦται καὶ καθένας τὸ γαστρούρημα ν' ἀρχίσθαι
ἢ καὶ δίπλα νὰ τὸ πάρῃ.

Δικαιοῦνται καὶ κωμῆσοι τῶν πολὺ σιωπηρῶν
τὸ ταμπέρο των ν' ἀρῖνον γιὰ νὰ δῖνῃ τὸ παρῶν,
ἐπειδὴ συχνὰ συμβαίνει, ὡς ἐπέσθησαν πολλοὶ,
εὐγλωττότερον ἐκείνων τὸ ταμπέρο νὰ λαλήῃ.

Ἐπιτρέπεται καθένας μπόγια ρόπαλον νὰ φέρῃ
καὶ 'στὴ μέση του σιλάχι μὴ κομπουράκι νὰ φορῇ,
κι' ἂν ἡ πένα τὸν θέρσῃ δταν γίνεται νυκτεῖρα
νὰ γεμίξῃ τὴν κοιλίαν τοῦ κουλούρη καὶ τυρεῖ,
ἀλλ' εἰς ἔκτακτα τοῦ κράτους κι' ἀπροσδόκητα συμβάντα
ἢ Βουλῆς ἔμπορὶ νὰ γίνῃ καὶ ταβίρα καὶ λοκάντα.

Δικαιοῦσ' ἑπερωτήσεις βροχῶν νὰ προκαλέσῃ,
ἐπιτρέπονται βρεισίδια μπίστιχ, κτῆνας, θοτοῦμπη,
καὶ ἔμπορον οἱ Βουλῆφόροι, συζητήσεως τῆς Βουλῆς,
μὴ 'στὴ σάλα τῆς νὰ μπαίνουν τραγουδῶντας τὸ Γίγαρομπι.

Εἰς ἐξάψεναν ἑσπῖρας κι' εἰς στιγμάς μαχῶν καὶ σάλων,
ὅπου γίνεται καὶ χρῆσις ὀπλων, ἔϋλων καὶ ροσάλων,
ἐμπορεῖ τὸ Προεδρεῖον τὸ κουδούνι νὰ σημαίῃ,
ἀλλ' οὐχ ἦττον ὁ καθέσις
δικαιοῦται 'στοῦ Προεδροῦ τὸ κουδούνι ν' ἀπομείνῃ
ἀταράχως ἀπαθῆς,
ὁ δὲ Πρόεδρος θυμῶνων νὰ τὸ ρίχνῃ παραπέρα,
ἕως ποῦ 'ερεθθῇ κανένας νὰ τὸ κλέψῃ καμμιὰ μέρα.

Εἰς τῆς στούγγας τοὺς φιλάτους καὶ κυρίους ἑγκαθίτους
ἐπιτρέπεται εὐκολίας νὰ παρίχουν ἐξαιρέτους,
δικαιοῦται δὲ ν' ἀνοίγῃ καθμία μουσομάγκια
ἕνα κι' ἄλλο θεωρεῖο καὶ νὰ μπαίῃν κάρτα μπιγγα,
μὰ ἔμπορον κι' ἀπὸ τὰ πάλαια Παιουσκία πατριώται
'στῆς Βουλῆς τὰς συζητήσεις νὰ μετῆχουν ποτε ποτε.

Ἐπιτρέπεται πρὸς ὄλους τῆς Βουλῆς τοὺς κωφαλάλους
τὰ κεφάλια των μονάχα ν' ἀνεβάξουν καὶ νὰ σκούδουν,
ἔξαστι δὲ 'στὸν Παλάσκια κι' εἰς φρουτακαλάδες ἄλλους
τὰ παπούτσιμα των νὰ βγάλουν καὶ τὰ πόδια των νὰ τρίβουν.

Ἐπιτρέπεται 'στοῦ κράτους τὰς σπουδαίας Κυβερνήσεις
'στὸν σωρῶν νομοσχεδίων τὸν βαρὺν κατακλυσιμὸν
νὰ προσθέτουν κἄπου κἄπου μαρικὰς μεταρρυθμίσεις
κι' εἰς τὸν νέον ἀνὰ χεῖρας τῆς Βουλῆς Κανονισμῶν.

Κι' δταν μὴ προσθαφαιρίσις ἐντελής καθ' ὅλα γίνῃ
κι' ἕνα τέλος πλέον πάρῃ,
ἕνας μόνον μίγας ὄρος ὅπως εἶναι θ' ἀπομείνῃ,
ὁ πρεσβείτων τὸ στηλιάρι.

Μὲ δάκρυο γαίνομεν πικρὸν τοῦ Μεδσὸννέζην τὸν νεκρὸν.

Γι' αὐτὸν, ποῦ μὴ τὸν τρίβουν τοῦ Κάτωις ἐγέρας
κι' ἀεπῆλις τῆς πολιτικῆς τὸν μαυρὸ βούκο 'πέρας,
κατὰφωτο τὸ Πάνθειον τῆς ἀρετῆς ἀνοίγει,
ὅπου σὺν τούτων ἑλκετοὶ κοιμῶνται μέσα ἄγιοι.

'Ἐπὸν τιμημένο γέροντα γι' ἀμάρταν στεφάνι
ἕνα καὶ μόνο φθάσει
νὰ διαλαλή μὴς 'στῆς καρδίαις ἡ διαλαλήτερα Φήμη:
τοῦ μαχητοῦ τῆς ἀρετῆς εὐλογημέν' ἢ μνήμη.»

Ποίημα συμφωνικὸν καὶ τὰ μάλ' ἀρχαϊκόν.

Τὸ τοῦ Πολέμη Πίε τ α θ λ ο ν, τὸ τόσον γλαφυρὸν,
μὴ ἔμπνευεναι καὶ μ' ἔκασον γραμμῶν ὀρυκτῆν,
καὶ τοσοῦθον ἀρχαϊκῶς εἰς τῶνον σοβαρὸν
παρὰ τοῦ ἀειθροῦσιτος τῆν Φιλαρμονικῆν,
θὰ παῖξῃ ῥέλο τρανακτὸ 'στοῖς προσχεῖται Ἀγῶνας
τοῦ νέου Βασιλείου,
κι' ὅλοι θὰ τρίβουν νεορῶς εἰς τοὺς χρυσοὺς αἰῶνας
τοῦ πάλαι μεγαλείου.